

## Ενάντια στις παρελάσεις και σε όσα αυτές πρεσβεύουν και καλλιεργούν

Έφτασε άλλη μία εθνική γιορτή και τα σχολεία μπήκαν σε ρυθμούς παρελάσεων. Πρόβες, παραπρόβες, βήμα, σημαιοφόροι και παραστάτες. Η μαμά που μας βλέπει από το πεζοδρόμιο και ο θεός που είναι περήφανος. Τι είναι όμως η παρέλαση; Πώς νιώθουμε για την παρέλαση; Είναι απλά και μόνο ένας τρόπος να χάνεις λίγες ώρες βαρετού μαθήματος ή κάτι παραπάνω; Άνθρωποι με ομοιόμορφη εμφάνιση και πανομοιότυπο ύφος. Ίδια ρούχα, ίδια χρώματα. Περπατούν συντεταγμένα και πειθήνια. Χαιρετούν τον «αρχηγό» και καμαρώνουν. Εμβατηριακή μουσική με επιβλητικό ρυθμό. Οι «καλύτεροι» μπροστά-μπροστά. Οι «κακοί» πίσω. Όλη αυτή η σύνθεση υποτάσσει το διαφορετικό και πνίγει τον αυθορμητισμό. Γιατί να μη μπορώ να περπατάω όπως θέλω; Γιατί να μη μπορώ να φοράω ότι θέλω; Έκαναν και οι αγωνιστές του εικοσιένα μπαμπά παρελάσεις με τα καλά τους; «Οι αγωνιστές του εικοσιένα παιδί μου ήταν αφορισμένοι από την εκκλησία, ζούσαν στο βουνό γιατί ήταν παράνομοι και δεν είχαν βρακί να φορέσουν, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα.»

### Μέσα στην παρέλαση γεννιέται ο φασισμός

Στην Ελλάδα οι παρελάσεις επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά, τον οποίο είχε συνεπάρει η πειθαρχία και η ομοιομορφία της χιτλερικής νεολαίας. Η δημιουργία της ΕΟΝ (μεταξική νεολαία) και η ιδεολογική καρικατούρα του 3ου ελληνικού πολιτισμού έκαναν τις παρελάσεις μαζί με τις γυμναστικές επιδείξεις εθνικό πρόταγμα. Όλα αυτά φυσικά με το αζημίωτο για όποιον μαθητή ή φαντάρο τολμούσε να βγάλει κιχ!! Σήμερα αυτό το «προνόμιο» παραμένει αναλλοίωτο για τους φαντάρους, ενώ για τους μαθητές караδοκεί το απουσιολόγιο, η απειλή της αποβολής και ο στιγματισμός.

Καθώς πλησιάζει η 28η Οκτωβρίου και πιθανότατα όπως και τα τελευταία χρόνια στο επίκεντρο των συζητήσεων στα ΜΜΕ θα βρεθεί το θέμα για το αν είναι "εθνικά σωστό" να κουβαλήσει τη σημαία του σχολείου στην παρέλαση κάποιος αλλοδαπός που πρώτευσε. Σ' αυτές θα κονταροχτυπηθούν από τη μια κάποιοι θιασώτες του αστικού κοσμοπολιτισμού και της πολυπολιτισμικής κοινωνίας (μιας πολυπολιτισμικής κοινωνίας όμως στην οποία κυριαρχεί η εκμετάλλευση των μεταναστών και επιδιώκεται η αφομοίωσή τους, που αποδέχεται την ευρώπη-φρούριο και δεν λέει κουβέντα για τα ναρκοπέδια του Έβρου και τις δολοφονίες μεταναστών από συνοριοφύλακες ή τους πνιγμούς στο αιγαίο εξαιτίας της Frontex και του λιμενικού) και από την άλλη κάποιοι νοσταλγοί του Μεταξά ή της χούντας που ιδανικό τους είναι ένα «καθαρό έθνος χωρίς τους "εγκληματίες μετανάστες" που σαν να μην έφταναν όλα τα άλλα δεινά που μας προκαλούν, παίρνουν και τη σημαία απ' τα παιδιά μας».

### Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος

Κάθε χρόνο ασκείται τρομοκρατία στους μαθητές που δε θέλουν να παρελάσουν με την απειλή των αποβολών/ απουσιών, καθώς επίσης και σε καθηγητές που δε θέλουν να τους συνοδέψουν... «Η ολοκληρωτική νοοτροπία, ο αποκλεισμός και οι διακρίσεις, ο милитарισμός, η ψυχολογία μαζικής πειθαρχίας και η αφομοίωση δεν έχουν προφανώς καμιά σχέση με την κατάκτηση της ιστορικής γνώσης και την κριτική προσέγγιση της συλλογικής μνήμης από τους μαθητές. Αν κάτι πρέπει να διδάσκονται τα παιδιά από τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο είναι αυτό που χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωναν στους δρόμους με τη λήξη του πολέμου: *“Ποτέ πια πόλεμος, ποτέ πια φασισμός στη γη”*. Κι αυτό φυσικά δε μπορεί να γίνει μέσα από την παρέλαση, το αντίθετο μάλιστα!», ανέφερε μεταξύ άλλων στην ανακοίνωσή του ο Σύλλογος των δασκάλων του 1ου Πειραματικού Δημοτικού Θεσσαλονίκης το 2009. Ωστόσο, παρά την άρνηση των δασκάλων, οι μαθητές του 1ου Πειραματικού παρέλασαν με ...άνωθεν επιβολή: απόφαση του Διευθυντή του 1ου Γραφείου της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης.

Η καταπίεση για τη συμμετοχή στις παρελάσεις ή ο ανταγωνισμός που καλλιεργείται για τον έπαθλο της σημαίας στον καλό έλληνα πάντα μαθητή είναι ένα κομμάτι του συνολικού εκπαιδευτικού συστήματος που προωθεί τον ανταγωνισμό και το «ο καθένας κοιτάει την πάρτη του», προετοιμάζοντάς μας ως άξια γρανάζια στην καπιταλιστική μηχανή, δηλαδή

ανταγωνιστικούς εργάτες που σκύβουν το κεφάλι στην εργοδοτική τρομοκρατία.

## **Πίσω από τις σημαίες και τις παρελάσεις κρύβονται τα εγκλήματα και η μυθοπλασία του έθνους-κράτους**

Η ιδέα των παρελάσεων, «ανακάλυψη» του Φρειδερίκου της Πρωσίας που μέσα στο χρόνο εκτός από στρατιώτες επιβλήθηκε και στους μαθητές ήταν ανύπαρκτη πριν τη δημιουργία των εθνικών κρατών. Πριν τις αρχές του 19ου αιώνα δεν υπήρχαν παρελάσεις ούτε στην Ελλάδα ούτε αλλού. Τόσο οι σημαίες όσο κι οι παρελάσεις ήρθαν στο προσκήνιο, όταν τα δημιουργούμενα στην Ευρώπη έθνη-κράτη προπαγάνδιζαν το ιδεολόγημα της «εθνικής συνείδησης» και του εθνικισμού για να επιβάλουν την κρατική κυριαρχία τους. Απ' τον Ατλαντικό ως τη Μ. Ασία οι εθνικοί εορτασμοί εξυμνούσαν και καθαγίαζαν τους πολέμους και τις γενοκτονίες. Στα πλαίσια του έθνους-κράτους δεν υπάρχουν ελεύθεροι άνθρωποι, αλλά υπήκοοι που έχουν χρέος & καθήκον. Σταδιακά οι παρελάσεις από τους στρατιώτες επεκτάθηκαν και στους μαθητές. Η όλη διαδικασία της παρέλασης είναι βασισμένη σε αρχές милитаристικού χαρακτήρα που βρίσκουν εφαρμογή σε ολοκληρωτικά καθεστώτα. Ο πολεμικός χαρακτήρας των εθνικών εορτασμών έμελλε στο εξής να συμβολίζει, και συνεχίζει να το κάνει, τον καθαγιασμό των ανθρώπινων σφαγείων. Προβάλλοντας στο παρόν και στο μέλλον τον προορισμό των υπηκόων κι όχι των ελεύθερων ανθρώπων, προς το βωμό του εθνικού θυσιαστηρίου παίρνοντας τα χαρακτηριστικά του καθήκοντος με όλες τις κυρώσεις που επιβάλλει η αμφισβήτηση ή η άρνησή του.

## **Πώς και γιατί επιβάλλεται η εθνική συνείδηση**

Ναι σίγουρα, τα χρόνια περάσανε, ο καπιταλισμός έχει ριζώσει για τα καλά στις ζωές μας και είναι πασιφανές ότι το κεφάλαιο δεν γνωρίζει σύνορα. Πρέπει όμως να υπάρχει κάτι ενωτικό, κάτι εκτονωτικό μπροστά στο κίνδυνο των κοινωνικών εκρήξεων μέσα στην καπιταλιστική κρίση: το ιδεολόγημα του έθνους. Αλλεπάλληλες οι εκκλήσεις από όλα τα πολιτικά κόμματα για εθνική ομοψυχία. Αλλεπάλληλες οι εκκλήσεις για εθνική συναίνεση στα συνεχιζόμενα μέτρα που λαμβάνονται και οδηγούν στην περαιτέρω εξαθλίωση την εργατική τάξη. Ακόμα και από τα κόμματα της αριστεράς, παραγγέλθηκε οι αντιδράσεις τους να είναι περιορισμένες και να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τη «δύσκολη θέση της Ελλάδας». Με λίγα λόγια, βγείτε να κάνετε το κομμάτι σας, αλλά μετά γρήγορα πίσω στις δουλειές σας, να παράγετε λίγο ακόμα πλούτο για τη χώρα. Λίγο ακόμα πλούτο για να μη χάσουν τα προνόμιά τους οι εξουσιαστές αυτού του τύπου.

Από τη στιγμή επινόησης της έννοιας του έθνους από την αστική τάξη της Γαλλίας πριν από 200 χρόνια, η λογική είναι η ίδια: χρησιμοποιείται για την κατασκευή μίας πλασματικής συλλογικής συνείδησης και καλούμαστε όλοι μαζί ως έθνος να ξεπεράσουμε την όποια κρίση. Να κόψει λίγο ο βιομήχανος, να κόψει πολύ ο εργάτης, να κόψει λίγο ο πρόεδρος της δημοκρατίας, να κάνει παραπάνω υπομονή ο άνεργος...

**Απέναντι στην εθνική συσπείρωση, προτάσσουμε την ταξική**

**Απέναντι στον ανταγωνισμό, προτάσσουμε την αλληλεγγύη**

**Τα συμφέροντα κράτους και κοινωνίας δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι κοινά.**

**ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ**

**Η ΜΟΝΗ ΣΗΜΑΙΑ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ  
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

**Αντιεξουσιαστριες/Αντιεξουσιαστές**